

NAMN ATT MINNAS:

IGOR HOLMSTEDT

Vilket fantasieggande namn — Igor Holmstedt! Hur förenar det inte i sig Ryssland och Roslagen, kolonin och moderlandet! Erinrar man sig inte, när man hör det, Sven Tunbergs odödliga *bon mot*: »Det var vi, som grundlade Ryssland. Det skulle vi aldrig ha gjort.» Låter det inte som en halvt exotisk fanfar, en varjagisk hornstöt? Framkallar det inte för ens inre syn hur:

Öfver de vestliga klippornas topp Full-
månan sig höjde,
Log bland silfrade moln och beglänste
med darrande strålar
Theodosias stad och *Wladimirs* skim-
rande läger...

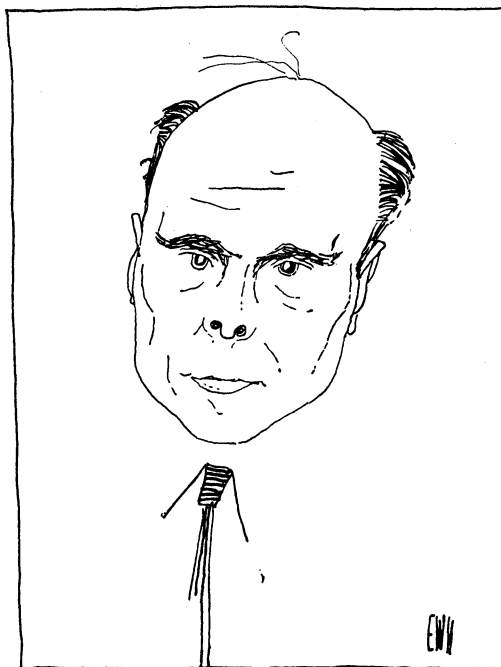
Ser man inte en rödskäggyvig nordisk hjälte avteckna sig mot Kievs kupoler? Hör man inte den förledande klangen av de polovtsiska danserna?

Men den verklighet, som skall skildras av detta Igorkväde, *Slovo o polku Igorev*, är betydligt mera prosaisk. Den visar oss inte en rödskäggyvig varjag utan en liten, blek, tunnhårig man med blåsvart skäggbotten, energisk haka och brinnande ögon. Han avtecknar sig inte mot bakgrunden av Kievs kupoler utan mot de nya höghusen på Lidingön. Och den mest förledande klang, som uppfattas i hans närhet, är dunkandet av kortlappar under de långa pauserna i avtalsförhandlingar. För övrigt är han värm-länning och inte rospigg. Men pigg är han.

Låt oss börja någorlunda från bör-

jan. Från början på 30-talet då den värm-ländske studenten Igor Holmstedt kom till Uppsala för att läsa juridik. Den lille, bistre, begåvade, sammanbitet arbetsamme juristen blev snart nog en profil som avtecknade sig med avsevärd skärpa i Uppsala studentvärld. Han valdes raskt till kurator i Värmlands nation, till studentkårens vice ordförande och, väl så ärofullt, till ordförande i Heimdal, vars 50-årsjubileum han med fast hand organiserade. För de svenska studenter som vid midsommartiden 1939, i skuggan av det andra världskrigets utbrott, deltog i det nordiska studentmötet i Oslo, blev han mer eller mindre självfallet en av de främste talesmännen. Han hörde till dem, som då, in i det sista ivrade för den nordiska försvarsgemenskap, som om den i tid förverkligats, av allt att döma skulle hållit samtliga nordiska länder utanför kriget.

När han småningom efter avlagd jur. kand. lämnade Uppsala för att tillträda befattningen som förbundsombudsman i Högerns ungdomsförbund, förutspåddes han allmänt en snabb och lysande politisk karriär. Han tillhörde de unga högerradikaler, som med målmedveten kraft inriktade sig på att reformera högern och göra den till ett modernt, socialt medvetet, slagkraftigt konservativt folkparti — måhända med tonvikten snarare på folkparti än på konservativt. Arbetsförmåga, organisatorisk talang, ambition och lidelsefullt politiskt intresse hade han i rikt mått ådagalagt redan

under studentåren. Till detta kom ett rakknivsskarpt intellekt, som i politiska debatter firade logiska triumfer, i den mån någonting sådant överhuvudtaget är tänkbart. Allt tycktes upplagt för att Igor Holmstedt på kort tid skulle komma fram i första ledet av aktiva yngre högerpolitiker.

Genom omständigheternas makt blev det inte så. Den insats, han hade så stora naturliga förutsättningar att göra inom Högerens ungdomsförbund, var värdefull men blev splittrad genom långvariga inkallelser under krigsåren, då han avancerade till en synnerligen effektiv kapten i Värmlands regementets reserv. Från ungdomsförbundet kom han över till högerens riksdagskansli som sekreterare och blev där en av de drivande krafterna i den socialt betonade programrevision som resulterade i 1946 års nya parti-program. Men inte heller nu kom den politiska befordran, som föreföll själv-

klar. Igor Holmstedt lämnade i stället den aktiva politiken och inträdde — liksom på sin tid en annan icke okänd högerman — som sekreterare i Handelsns Arbetsgivarförbund, där han numera sedan åtskilliga år är biträdande direktör.

Under 50-talet har gjorts behjärtade försök att lansera honom i den stockholmska kommunalpolitiken och det var mycket nära att han år 1954 blev ett av högerens borgarråd. I stället har Lidingöbon Igor Holmstedt intresserat sig för sin hemkommuns angelägenheter och kommit att inta en framskjuten plats i Lidingö kommunala liv. Den fordom idylliska villastaden är som bekant numera ett samhälle i mycket stark och snabb expansion med uppemot 85 000 invånare och väl i behov av ungdomlig, administrativ kapacitet. Man har därför beslutat att — i någon mån efter mönster av borgarrådsbefattningarna i

Stockholm — inrätta en administrativ chefspost inom kommunalförvaltningen. Till denna post är Igor Holmstedt designerad, sedan samtliga stadsfullmäktigeledamöter i Lidingö, inte bara högermän och folkpartister utan även socialdemokrater givit honom sitt förord.

Från Lidingö kommunalmyndigheter för naturligt en väg till Stockholms läns landsting och från Stockholms läns landsting till Sveriges riksdag. Men det kan inte hjälpas att man i Igor Holmstedts fall tycker att det är

en onödigt lång omväg. Låt vara att han med sitt något kantiga sätt och en humor som ligger så djupt att inte många kunnat bringa den i dagen har vissa svårigheter att ta folk. Det hindrar inte att alla som samarbetat med honom, framför allt på båda sidor om förhandlingsbordet, fått den största respekt för hans kunnighet, skicklighet och intelligens. Och så gott har inte ens högern om unga snillen, att partiet har råd att inte till fullo utnyttja Igor Holmstedts kapacitet.

G. U.